

Azért jöttünk Debrecenbe, hogy megismerjük a FEFAG tiszteletre méltó eredményeit és például szolgáljon számunkra. A tartamosság körüli vita folytatásának lehetőségét továbbra is biztosítjuk. A jelentések meghallgatása után természetesen mindenkinek joga van elmondani véleményét, de úgy gondolom, hogy itt és most elég lenne annak kinyilvánítása, hogy a vélemények és javaslatok összegyűjtésével a tagság egyetért és az elnökség jóváhagyása után, szükségesnek tartja előterjesztésüket.

Kívánom, hogy ez a vándorgyűlés is erősítse együvé tartozásunk érzését, növelje erkölcsi értékeinket, amelyek nélkül nincs tartamos erdőgazdálkodás. Kívánom, hogy a baráti kapcsolatok megerősödjenek és terebélyesedjenek, mert ez fogja egyengetni a megértést, segít kialakítani a többségi véleményt, amely végül is elérhetővé teheti számunkra jelentőségünknek és sajátosságainknak megfelelő helyünk és a tartamos erdőgazdálkodás feltételeinek biztosítását.

GÁSPÁR-HANTOS GÉZA:

Főtitkári beszámoló

Egyesületünk ötödik alkalommal tartja közgyűlését Debrecenben. Először 1868 szeptemberében, amely az alakuló ülést követő második közgyűlés volt. A 120 éve megtartott közgyűlés az akkori erdőgazdálkodás bírálatával, gondoljaival foglalkozott. *Wagner Károly*, az akkori másodelnök, az önálló — mezőgazdaságtól függetlenített — erdőgazdálkodás érdekében szólalt fel, záró szavai a következők voltak:

„csak azt kívánjuk, hogy az erdőnek is megadassék, ami az övé, s hogy szabad és korszerű fejlődésének útjában semmi ne álljon”.

Mivel az erdőgazdálkodás értékelése Debrecen várost igencsak elmarasztalta, keményen bírálta, a város előljárói annyira megnehezteltek, hogy több mint 70 évre „kitagadták” egyesületünket a városból. Erről a közgyűlésről AZ ERDŐ 1986. áprilisi és az Erdészettörténeti Közlemények XVI. száma nyújt bővebb felvilágosítást. 1939-ben — az akkori, nehéz történelmi időkben — Debrecen, amely város egész történetében mindig a független nemzeti élet jogait és elszántságát hirdette, volt házigazdája közgyűlésünknek. A titkári jelentés zárszavai:

„Az Országos Erdészeti Egyesület — mint a világ legrégebb erdőgazdasági érdekképviselője — büszke a múltjára, mert mindig csak ügyet, igaz magyar ügyet szolgált, és bizalommal néz a holnap elébe, mert töretlenül hisz tagjai kötelességteljesítésében és a magyar erdők örökkévalóságában.”

A felszabadulás után az 1962. évi közgyűlés a szokásosnál ünnepélyesebb keretek között zajlott. Ez alkalommal ünnepelték az egyesületben tömörült szakemberek a magyar erdészeti szakirodalom keletkezésének, az egyesület szakfolyóiratának, az Erdészeti Lapoknak századik alapítási évfordulóját. Az 1977. évi közgyűlés jelmondata „Az erdők a társadalomért” volt, és a jelmondat jegyében a résztvevők figyelmébe ajánlotta az erdők társadalmi-gazdasági fejlődésében elfoglalt szerepét, utalt egyesületünk felelősségteljes közreműködésére a megváltozott körülmények között, új erdőgazdaságpolitikai

irányelvek kialakításában. Mai közgyűlésünknek jelmondata az erdőgazdálkodás további fejlesztésére, erdeink mennyiségi és minőségi gyarapítására anyagiakban bővebb, környezetünkben egészségesebb jövő érdekében végzendő feladatainkra utal.

*

Mielőtt rátérnek a beszámolóra, még egy évfordulóról kell megemlékezni. 40 évvel ezelőtt, 1948. június 29-én ült össze 14 tudományos egyesület, mintegy 9500 műszaki szakember képviselőjében — közöttük az Országos Erdészeti Egyesület — a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségének alakuló kongresszusára. Az MTESZ létrehozásának egyik fő célja az volt, hogy lehetőséget teremtsen az egyesületekben addig elszigetelten végzett munka koordinálására, közéleti fórumot biztosítson a szakembereknek, és egyben ezen nagyon fontos társadalmi csoport — a műszaki értelmiség — *érdekvédelmét* kellő súllyal érvényre juttassa. Az MTESZ létrejöttével olyan szervezet jött létre, amelyben a szakemberek tudnak és képesek egyéni és társadalmi érdekek megvalósításáért tevékenykedni. Az MTESZ fennállása óta mindig meggyőződéssel hangoztatja: *gazdasági és társadalmi fejlődésének kulcskérdése a műszaki fejlődés*. Sajnos az 1948-ast követő évek nem kedveztek ezeknek a törekvéseknek. Ki tudja, hány jó szándékú, szakmailag megalapozott, objektív javaslat készült az egyesületekben és az MTESZ-ben a gazdasági vezetés számára, és hogy hány maradt belőlük a fiókban?

Jelentős minőségi változást hozott a szövetség életében, hogy 1983-ban az Elnöki Tanács társadalmi szervvé nyilvánította. A szakemberek mozgalma helyet kapott a politikai munkamegosztásban, az MTESZ véleményét egyre gyakrabban kikérték a döntés-előkészítés folyamatában is, és intézményes lehetőséget kapott ahhoz, hogy érdemben fellépjen a tudás becsületének, a minőségi alkotómunka társadalmi rangjának helyreállításában és további növelésében. A ma 33 tudományos egyesületet, ezekben a mintegy 170 ezer szakembert tömörítő MTESZ 40 éves munkájáról, eredményeiről és további feladatairól a decemberi, jubileumi ülés után, szaklapunkban adunk részletes tájékoztatást.

*

Ezután rátérnek az elmúlt egyesületi év munkájának, gondjainak eredményeinek és jövő évi feladatainak ismertetésére.

Bár a korábbi években is a magyar erdőgazdálkodás fejlődésének elősegítése állt az egyesületi munka középpontjában, az elmúlt évben kiemelten a *mai erdőgazdálkodás problémáinak feltárása, a kibontakozás útjának keresése* jellemezte munkánkat. Szinte nem volt olyan központi, szakosztályi, szakbizottsági vagy helyi csoportos rendezvény, amelyen — annak tárgyától függetlenül vagy függetlenül — ne merültek volna fel a hazai erdőgazdálkodás időszerű kérdései, a kisebb területegységek, erdőgazdaságok, megyék helyi problémái. A központi rendezvények ez évben szinte kizárólag a tartamosság, a minőségi erdőgazdálkodás, a közgazdasági szabályozás, fahasznosítás átfogó és részletkérdéseit tűzték napirendre, vitatták meg.

A helyi csoportok titkárai részére tartott értekezleten igen határozottan szólították fel a résztvevők az egyesület vezetőit, emeljék fel szavukat a tartamos erdőgazdálkodás biztosításának érdekében. Az egyesület vezetősége ezután elnökségi ülésen, választmányi ülésen, majd egy külön vitanapon tárta fel

aggályait, kérte a tagság állásfoglalását, véleményét és javaslatait. A viták igen szélsőségesek voltak a „minden jól van”, „sikerágazat vagyunk” megnyugtató megállapítástól a „rablógazdálkodás” minősítésig. Ugyancsak nagyon változatosak, sokszínűek a javaslatok, amelyekben a mai problémák megoldását vélik tagtársaink.

Elnökünk megnyitójában már említette, hogy egyesek szerint előbb belső egységünket kell megeremteni. Én is hallottam olyan véleményt, hogy az OEE nem vitapartner, mert nincs egységes álláspontja, egyhangú javaslata. Magam is azon a véleményen vagyok, mint amin elnökünk: annyira eltérők az erdőgazdálkodó egységek termelési feltételei, annyira eltérő az erdőgazdálkodás különböző beosztásaiban dolgozó szakemberek érdekeltsége, hogy minden tekintetben belső egységre törekedni hiábavaló és vétek. Láttuk már — sajnos elég gyakran —, mit jelent a formai teljes egység, a látszategyértérség, amikor nincs ellenvélemény, nincs kritika, nincs alternatív javaslat. Láttuk, hova vezet a gazdálkodásirányítás diktatórikus jellege. Nekünk, mint egyesületnek — igenis fel kell tárnai a különböző álláspontokat, véleményeket, javaslatokat és azokat a realitások figyelembevételével továbbítani kell az illetékes szervezetekhez. Az egységes véleményt hiányolókkal szemben bátran merem állítani — és ebben az elmúlt évben elhangzottak megerősítettek —, hogy az erdőgazdálkodás alapvető kérdéseiben egyesületünk tagsága igenis egységes!

Egységesen vállaljuk, hogy az erdőben a tartamosság korszerű (szükséglet — tartamosság — gazdaságosság) szemlélete alapján kell gazdálkodni. Nincs külön ma és jövő, nem lehet csak a ma, de nem lehet csak a jövő érdekében munkálkodnunk.

Egységesek vagyunk abban is, hogy a jövő generációk szebb jövője érdekében bővített újratermelést kell folytatnunk. Nemcsak rövid és közép, hanem hosszú távban is ökonomiailag és ökológiailag értékesebb erdőket kell felnevelnünk.

Ugyancsak egységesen egyetértünk abban, hogy közgazdasági környezetünket, szabályozórendszerünket úgy kell javítanunk, módosítanunk — nyíltan harcolva az erdő sajátos termelési viszonyaira tekintettel az általánostól eltérő szabályozásért —, hogy azok a lehető legjobban szolgálják a tartamosság és a bővített újratermelés feltételeit.

Talán nem teljes sikerrel, de igen jelentős többséggel egyetértünk abban, hogy ágazatunk erdész szakképzettségű vezetőt kapjon, aki erdész hivatástudattal rendelkezik, aki szem előtt tartja a társadalomnak erdővel szemben támasztott, hosszú távú érdekeit és tisztában van az erdőgazdálkodás elméleti kérdéseivel.

Természetesen vannak kérdések, amelyekben nem vagyunk egységesek. Ilyen például az erdőtervezési rendszer, az erdőfelügyelet munkamódszere és hatékonysága, az Erdőfenntartási Alap rendszere, a faipari fejlesztés és még sorolhatnám a kérdéscsoportokat. De ez így van rendjén, minden eltérő véleményt, javaslatot meg kell ismernünk, értékelnünk kell és a legjobbnak ítéltet, az egész ágazat számára az optimálisat leginkább megközelítő javaslatot kell támogatnunk akkor is, ha nem teljes az egyetértés.

Az év összes rendezvényét nem kívánom felsorolni. Azok és az azokon elhangzottak — hol bővebben, hol rövidebben — megtalálhatók az egyesületi közlemények rovatában. (Mármint azok a rendezvények, amelyekről a titkárság tájékoztatást kapott. Én 50%-ra becsülöm a bejelentések arányát.)

A sok, igen jól sikerült rendezvény közül jelentős bel- és külföldi visszhangja volt az októberi „Erdő a változó világban” c. konferenciának, ahol neves bel- és külföldi szakemberek tartottak előadásokat a világban végbement változásokról, azok erdőre gyakorolt hatásáról, a környezetgazdálkodásról, a mai kor erdőgazdálkodásáról. Kedves színfoltja és nagyon tartalmas

rendezvénye volt egyesületünknek az *erdésznők országos találkozója* a több mint másfél száz résztvevővel, hogy feltárja az erdészpálya és a női hivatás kapcsolatát. Igen élénken vitatta erdőgazdálkodásunk helyzetét, igazolva, hogy női hivatásukkal azonos értékű az erdész-hivatásérzetük.

A *gazdaságtani szakosztály* kétszer is foglalkozott a ma olyan nagyon aktuális kérdéssel, mint az erdővagyon, erdőérték-számítás, erdőfenntartási járulékok. Az *erdőművelési és fahsználati szakosztály* a túlgypusztulás ökonómiai és ökológiai hatását vitatta és állásfoglalást alakított ki *teljes egyetértésben*. (Az állásfoglalást továbbítottuk az Erdészeti Hivatal felé és az egyesületi közleményekben is megjelentetjük.) Az *erdőrendezési szakosztály* az erdők egészségállapot-felvétele és változásvizsgálata módszerét vitatta meg és mutatta be. A *gépesítési szakosztály* — egyik legaktívabb szakosztályunk — több rendezvényen tárgyalta az egyes szakterületek gépesítési problémáit, az erdész-gépész képzést. A szakosztályok, szaktanárságok mellett a helyi csoportok is igen aktívan tevékenykednek, munkájukról az egyesületi közleményekben adtunk tájékoztatást.

A jövő évi munkánk során tovább kell vizsgálni és elemezni erdőgazdálkodásunk helyzetét, fel kell tárnunk a fejlődést nehezítő, akadályozó tényezőket és ezek ismeretében most már meg kell határozni azokat a feladatokat, amelyek elősegítik ágazatunk fejlődését. Ehhez nemcsak viták, hanem bizottsági munka, megalapozott javaslatok kellenek az erdőtervekben meghatározott feladatok mikénti elvégzésére, lehetőségek mikénti hasznosítására. Az egyesület erdőgazdálkodás fejlesztését elősegítő munkájának zárószavául ugyanazt a mondatot tartom legfontosabbnak ma is, amit tavaly:

ne az utólagos kritika, hanem a közösen meghatározott feladatok végrehajtására összpontosított akarat jellemezze egyesületünk tevékenységét.

*

Jelentésemet az egyesület *érdekvédelmi tevékenységével* folytatom. Az MTE SZ és ezen belül egyesületünk is, egyik legfontosabb feladatának tekinti a műszaki értelmiség érdekvédelmét. Bár bizonyos eredményeket már elértünk, ez mind az összes értelmiségire vonatkoztatva, mind ágazatunk műszaki értelmiségének munkahelyi és társadalmi presztízsére nézve, még most sem kielégítő. Az ágazati elv alapján szerveződő szakszervezet nem képes a reálértelmiség érdekvédelmét teljeskörűen ellátni. Még ma sincs kellőképpen elismerve a *műszakiak értékteremtő munkája*, kiemelten *jelentős szerepe a gazdasági megújulásban, a műszaki-tudományos szempontok fokozott szerepe a társadalmi-gazdasági döntésekben*. Amennyiben elfogadjuk a műszaki értelmiség érdekvédelmének szükségességét, a megoldást illetően az látszik indokoltnak, hogy az MTE SZ és a benne tömörülő egyesületek felvállalják az *egész magyar reálértelmiségi réteg érdekvédelmét*. (Nem csak az egyesületek tagjaira értelmezve.) Ez egyaránt szolgálná a reálértelmiség érdekeit, az MTE SZ munkájában szükséges továbbfejlődést, az egyesület tekintélyének és társadalmi bázisának kiszélesítését.

Van olyan vélemény is, hogy ismét létre kellene hozni az önálló mérnök-szakszervezetet. Ezzel nem érthetünk egyet, mert ez a szakszervezet a tagjaira szűkítené le az érdekképviseletet, így kimaradna a műszaki fejlesztést segítő és az értelmiség alkotómunkájának megfelelő feltételeit szorgalmazó tevékenység.

Mit tett egyesületünk az erdészeti műszaki értelmiség eredményesebb érdekvédelmében? A szociálpolitikai (szociológiai) bizottság részletes tájékoztató

jelentést készített az erdészeti műszaki értelmiség helyzetéről. A jelentést még ez évben megvitatja az elnökség és a vitában elhangzottak kiegészítésével, megküldi a MEDOSZ-nak és az EFH-nak. Ugyancsak felmérte a szociálpolitikai bizottság az erdőmérnökök lakáshelyzetét (AZ ERDŐ, 1988. 3.), beszámolt az erdőmérnök-kutatás eddigi megállapításairól (AZ ERDŐ, 1988. 6.) és megkezdte az erdőrendezésben dolgozó műszaki értelmiség helyzetének vizsgálatát, összehasonlító elemzését az 1974. évi felmérés adataival. Az erdésznők helyzetét az erdésznők országos találkozásán mérték fel lelkes soproni tagtársaink (AZ ERDŐ közölni fogja).

Igen fontos feladata egyesületünknek, hogy csatlakozzon az MTESZ érdekvédelmi munkájához, mielőbb alakítsa meg az érdekvédelmi bizottságot, dolgozza ki új programját a reálértelmiség társadalmi presztízsének és teljesítményeinek növelésére, rétegérdekeinek védelmére.

Ebben a kérdéscsoportban szeretnék röviden az *ifjúsági bizottság* munkájáról szólni. Az ifjúsággal való foglalkozás, az ifjúság aktivizálása nem csak nekünk, minden szervezetnek, egyesületnek problémája. A munkahelyi beilleszkedés, a családalapítás, az induló fiatalok anyagi gondja, esetenként a lakásszerzés kilátástalansága elvonja a fiatalokat a közösségi élettől. Nehéz olyan programot szervezni, amely leköti a fiatalokat, növeli a szakmai együvértartozás érzését, és szakmi fejlődésüket is elősegíti. Az ifjúsági bizottságunk is keresi az új utat, az értekezletszerű rendezvények mellett programjába iktatta az erdőhöz kapcsolódó sportágak népszerűsítését, versenyek szervezését. Sajnos a téli sífutóversenyt hó hiányában nem tudtuk megtartani, de a nyár elején Sopronban rendezett *tájékoztatósi futóverseny* több mint 100, lelkes résztvevője, a verseny kitűnő hangulata igazolta a bizottság kezdeményezésének helyességét. Ezúttal is köszönöm a mátraiak meghívását a jövő évi tájékoztatósi futóversenyre. Javaslom — amint az a nemzetközi erdész sporteseményeken már bevált —, esetenként könnyebb, rövid, aktuális szakmai programot is iktassunk a sportrendezvényekhez. Egyidejűleg felkérem a szociálpolitikai bizottságot, hogy vegye munkatervébe a fiatal műszaki értelmiség újabb helyzetfelmérését és készítsen javaslatot a fiatalok helyzetének javítására az ágazaton belüli lehetőségek felhasználásával.

Mielőtt rátérnék a következő kérdéscsoportra, szaklapunkkal, AZ ERDŐ-vel kapcsolatban két észrevételt szeretnék elmondani. Az egyik lapunk anyagi helyzete. Mint ismert, a lapot tagságunk a tagdíj ellenében kapja. 1984 óta a befolyt tagdíj nem fedezi a lap előállítási költségét. 1988-ban a tervezett 1300 ezer Ft tagdíjjal szemben az 1600 ezer Ft-ot is meg fogja haladni a lap előállítási költsége. Egy lap ára a DELTA 1988. évi költségvetése szerint 26,— Ft, az egy lapra eső tagdíjbevétele 18,— Ft. A jogi tagdíjak és egyéb egyesületi bevételek (szakértői tevékenység) gyakorlatilag változatlanok, alig fedezik az egyesület működési költségeit, így azokból a lap támogatására a jelenleginél nagyobb összeget nem tudunk fordítani. Az alapszabályok 18.05 pontja szerint: „Az elnökség és a vezető tisztségviselők kötelessége AZ ERDŐ megfelelő színvonalon való fenntartását minden rendelkezésre álló eszközzel biztosítani. A lap esetleges megszűnéséhez közgyűlési határozat szükséges.” Gondolom ez utóbbi nem lehet célunk, két megoldás lehetséges: a tagdíjak 30—40%-os növelése, az egyesület egyéb bevételeinek növelése vagy a lap terjedelmének, példányszámának hasonló arányú csökkentése. E kérdésben az elnökségnek még ez év őszén döntenie kell.

A másik észrevétel. Egyes tagtársak úgy vélik, hogy szaklapunk nem felel meg az alapszabályok 18.04 pontjában támasztott követelményeknek, mely szerint: „Az egyesületi kiadványoknak elsősorban az egyesületi célok megvalósítását és az egyesületi élet fejlesztését kell szolgálniuk”. Véleményük szerint a lap inkább a hivatalos álláspontot képviseli, kevés teret enged az eltérő véleményeknek, hiányoznak az egyesületi állásfoglalások, az egyesületi rendezvények ismertetése rövid, tartalmi mondanivalójuk alig van. Az észrevétel csak részben igaz. Egyrészt magam is többször hivatkoztam szaklapunkban megjelent írásokra, másrészt a szerkesztőbizottság csak a beérkezett cikkeket, csak a beküldött igen szűkszavú tájékoztatókat tudja közölni. Az észrevételeket az elnökség és a szerkesztőbizottság legközelebbi ülésén megvitatja.

*

Egyesületünknek igen kiterjedtek a kapcsolatai. Az egyesületi élet megújult, a régi és az új egyesületek keresik a kapcsolatokat, keresik a véleménycseréket, összefogásra, közös munkára ösztönöznek. Új kapcsolataink a városszépítő egyesülettel, a környezetvédelmi egyesületekkel alakultak ki, illetve folyamatban vannak a kapcsolatfelvételek. Nagyon jelentősnek tartom a Neumann János Számítógép-tudományi Társaság megyei és városi szervezeteinek nyitását a számítógép-technika iránt érdeklődő fiatalok előtt. Kérem a helyi csoportok és az elektronikai koordinációs bizottság vezetőit, hogy segítsék elő a kapcsolatok felvételét. (Felhívás AZ ERDŐ szeptemberi számában.) Régi kapcsolataink is fejlődtek. Az OMBKE-vel meglévő, igen régi és nagyon mély kapcsolatunk új színfoltja az ez év februárjában megalakult „veteranissimusok köre”, amely abból a célból alakult, hogy a bányász, kohász és erdész szakok együvé tartozásának gondolatát megőrizzék, a selmeci, soproni és miskolci hagyományokat táplálják, elősegítsék a múlt idősakra vonatkozóan a három testvérszak történetének feltárását a későbbi utódok számára.

Az MTESZ további tagegyesületeivel kapcsolataink jók. A biológusokkal közösen kívántuk szervezni az „Erdőpusztulás biológiája” c. nemzetközi konferenciát, melyet sajnos a belföldi érdektelenség miatt egyelőre el kellett halasztanunk. A Faipari Tudományos Egyesülettel, mint szakmánkhöz legjobban kapcsolódó egyesülettel, együttműködésünket ki kell bővíteni és a komp-

lex fahasznosítás fejlesztésében szorosabban kell együttműködnünk. A MEDOSZ-szal kapcsolatunk jó, ez év tavaszán szűkebb vezetői szinten egyeztetünk és egyetértettünk ágazatunk helyzetének értékelésében, a műszaki értelmiség érdekvédelmében és az ágazati vezetés kérdésében.

Az EFH-val kapcsolatunk korrekt, a véleményeltéréseket nyílt, őszinte vitákban kívánjuk továbbra is tisztázni, észrevételeinkkel, kritikáinkkal az ágazat fejlesztését kívánjuk elősegíteni. Kérjük a hivatalt, hogy munkájában gyakrabban és több, kisebb kérdésben is kérje ki és vegye figyelembe az egyesület — mint az Elnöki Tanács által társadalmi szervvé nyilvánított MTESZ tag-egyesülete — véleményét, javaslatát, meghatározott feladatok végrehajtására összpontosítsuk tevékenységünket. Szeretnénk, ha a hivatal — bízva az egyesület tagjainak szaktudásában és szakmaszeretetében — tanulmányok, vizsgálatok, elemzések, tervek készítésével bízná meg egyesületünket (ezzel a lehetőséggel igen sok főhatóság, intézmény él), így az egyesület részesévé válna az erdőgazdálkodás irányítása felelősségének, magáénak érezné a feladatokat, nőne az egyesület presztízse mind a főhatóságok, intézmények, mind a tagság szemében. Egyidejűleg a becsülettel elvégzett munka eredményéből, szerényen ugyan, de egyesületünk is részesedhetne.

Az MTESZ célját és lehetőségét bevezetőmben értékeltem és egyetérték azzal, amit dr. Tóth János MTESZ-főtitkár mondott, hogy „ha nem lenne, ki kellene találni”. Az MTESZ kapcsolattartó, szakmai irányító és koordináló tevékenysége nélkülözhetetlen. Így úgy gondolom — e tekintetben kapcsolataink jók, értékeljük az MTESZ irányító, érdekképviselő munkáját. Nem ennyire felhőtlen a kapcsolat gazdasági területen. Egyesületünk egyre romló anyagi lehetőségeit növekvő mértékben terhelik az MTESZ — indokolt, néha vitatott — költségei, intézkedései esetenként bürokratikusnak tűnnek. Központosított pénzeszközök újrafelosztásában még hatnak a szubjektív megítélések.

Nemzetközi kapcsolatainkban bizonyos stagnálás, esetenként visszafejlődés tapasztalható. A visszaesés különösen a szocialista országok esetében jellemző. A korábban gazdag együttműködési program egyre csökkent, egyre szegényedett. Egyedül a bolgár egyesülettel folyamatos a devizamentes tanulmányutak cseréje, a többi szocialista országgal szinte a kapcsolat is megszakadt. Ez évben átvette az MTESZ a FENTO (a szocialista országok műszaki és tudományos szervezeti szövetsége) titkárság teendőit. Egyelőre nagy csend van, de — remélhetőleg — folynak az előkészületek egy megújuló nemzetközi együttműködés mechanizmusának kialakítására. Itt nagyon igényeljük az MTESZ közreműködését, mert a kapcsolatot közvetlenül a szocialista társegyesületekkel nem tudjuk felvenni. Kapcsolat csak az MTESZ és a külföldi társegyesület központi szervén keresztül tartható.

A nem szocialista országokkal kapcsolataink, ha szerényen is, de növekedtek. A beutazó szakturizmus, ha nem is fogja elérni az 1986. évi, igen magas szintet, devizabevételünk meg fogja haladni a múlt évit (Ausztriából vadaskert-tulajdonosok és méhészek, Svájcból, Svédországból erdészszakemberek részére szerveztünk szakmai tanulmányutat és még nyugatnémet és jugoszláv csoportok útját készítjük elő). Az 1986. évi, magas devizabevételünk jelentősebb kiutazásokra adott lehetőséget ez évben: Pannónia napok, Jugoszlávia, 5 fő; Hollandia, tanulmányút, 12 fő; két NSZK tanulmányút, 40 fő; Milánó, faipari kiállítás, 2 fő; Európai Nemzeti Parkok Szövetségének közgyűlése, Belgium, 1 fő; különböző kisebb konferenciákon 8 fő, az egyesület képviseletében az osztrák szövetségi, a burgenlandi és a tiroli közgyűléseken 6

fő vett részt. Az év második felében képviseltetjük magunkat az NSZK egyesületi közgyűlésén, biztosítjuk a devizát a klagenfurti faipari vásárra, a IUFRO szakosztályülésére, egy kanadai tanulmányútra és további, vállalati szakmai tanulmányútra. Az 1988-ban felhasználásra tervezett deviza meghaladja az 1 millió forintot. A központilag szervezett külföldi kapcsolatok mellett jelentősek a helyi csoportok, szakosztályok kapcsolatai. Külföldi előadókat hívtak meg, külföldi szakmai csoportokat vezettek és láttak vendégül és több külföldi tanulmányutat szerveztek.

Népgazdaságunk és ágazatunk szakmai fejlesztése megköveteli a közvetlen környezet és a távolabbi országok eredményeinek, a legkorszerűbb technológiáknak, rendszereknek megismerését, a tapasztalatok hazai hasznosítását. Ezért célunk a külföldi kapcsolatok mindkét irányú növelése. Kiutazási lehetőségeink növeléséhez egyrészt fel kell újítani a kapcsolatokat a szocialista országok társegyesületeivel — másrészt növelni kell devizabevételeinket. A nemzetközi kapcsolatok bizottsága — most, hogy elkészült a régen várt, a magyar erdőt bemutató füzet — levélben és programjavaslattal keresi meg korábbi partnereinket, vélhető új kapcsolatlehetőségeket. Ezúton kérem azon tagtársaimat, akik hivatali, rokon vagy baráti kapcsolatokkal rendelkeznek, propagálják, ajánlják egyesületünket. Az ország bármely részén, szakmánk minden területén szívesen szervezünk tanulmányutakat, kibővítve a táj kulturális értékeinek bemutatásával. A devizabevétel jelentős részét visszajuttatjuk az illetékes szakosztályhoz, helyi csoporthoz.

Mielőtt befejezném, a műszaki szakértői tevékenységről, annak új értelmezéséről, előnyös adózásáról szeretnék röviden tájékoztatást adni. Korábban már szó volt egyesületünk kedvezőtlen anyagi helyzetéről. Ennek javítására a legkézenfekvőbb kiút a szerződéses munkavállalás, a szakértői tevékenység fokozása. Az egyesülettel végeztetett szakértői munka előnye többoldalú. A megrendelő a legjobb szakemberek bevonásával készített tanulmányt, elemzést stb. kap. Az MTESZ-nek vagy egyesületeinek szakértőire ugyanazok az adókedvezmények vonatkoznak, mint az állami szakértői névjegyzékben szereplő személyekre, vagyis adóköteles jövedelemként 200 ezer forint bevételig a bevétel 35%-át kell számításba venni. És végül segíti egyesületünk anyagi helyzetét a felszámítható rezszi és szerény nyereség. A műszaki szakértői tevékenység új értelmezését a Delta Impulzus részletesen ismerteti, de a közeljövőben AZ ERDŐ-ben is megjelenik az elvi tájékoztatás és a szakértői tevékenység lebonyolításának rendje.

*

Beszámolómba befejezéseként összefoglalva megállapítható, hogy egyesületünk ez évben is szolgálta a magyar erdők fejlesztését és képviselte az erdészeti szakemberek érdekeit. Ez évre nem a rendezvények számának és a résztvevők létszámának növekedése volt a jellemző, a tagság a nyílt vitákban igen aktívan vett részt, igen sok és hasznos észrevételt, véleményt és javaslatot juttattak a vezetéshez, amelyek feldolgozása folyamatban van.

Megköszönöm mindazoknak, akik az elmúlt évben — felismerve az egyesület cselekvésének szükségességét és jó szándékát — támogatták munkánkat. Kérem, hogy a továbbiakban még jobban használjuk ki az egyesületi fórumokat, hogy — a ma igényeinek kielégítése mellett — legyen több és jobb erdönk a jövőben, hogy a kitermelt fakészletünket maximálisan hasznosítsuk, hogy jól felkészült, a legújabb szakmai ismeretekkel és szakmaszeretettel rendelkező, munka- és szociális körülményeivel elégedett erdészeti szakembereink legyenek az előttünk álló feladatok megvalósításának biztosításában.